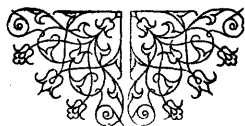

eller religiøse Samfund o. lign. i neutrale Lande lade udøve et Tryk paa vedkommende Øvrighedspersoner? Og kunde ikke vi Kvinder ved de Forbindelser, Kvindeverdensforbundet har tilvejebragt, lede saadanne gavnlige Forholdsregler ind i det rette Spor?*)

Vi Tyskere pege med Stolthed hen paa de Ofre af fysisk og moralsk Karakter, som er ydede i denne Krig — og vi gør det med Rette. Andre Stater behøvede et Moratorium, Tyskland ikke.

De fleste Landes Presse løj og bagtalte paa det modbydeligste; den tyske ikke, den bevarede en værdig Tone. De laveste Befolkningsslag i de fjendtlige Stater hengav sig til blodige Udskejelser, i Tyskland skete intet lignende. Skal vi da ikke ogsaa fremdeles bevare denne fornemme Holdning? Naar det halve Europa synes at have glemt Ridderlighedens Love, saa lad os dog i det mindste holde dem højt i Ære! Denne Krig kan maaske endnu vare længe, den kan maaske endnu lægge Beslag paa al vor Kraft og udtære den til sidste Blodsdraabe; men et bør vi ikke selv med den sidste Blodsdraabe miste: Vor sædelige Adell!

Farlige Infektionssygdomme truer vort Folkelegeme i det fjendtlige Land; men vi forstaar at afværge dem og sætte en Stopper for dem. Men der gives ogsaa sjælelige Infektionssygdomme: Vore Modstandere lider af Patriotsyge. Lad os se os vel for, at denne Afart af Patriotisme ikke gaar over paa os. Hvad den ægte Tyskers ægte Patriotisme byder os, det er, at vi skal bevare en Holdning, som endnu i de seneste Aarhundreder sikrer os Verdens Højagtelse og Beundring. Derfor ned med Hadet! Lad fremfor alt os Kvinder vogte paa, at det ikke griber om sig i Sindene, forgifter vort Folk og drager det ned fra dets sædelige Højde.

*) Der er allerede indledet Forhandlinger herom og særlig med Henblik paa Civilfangerens Stilling af Styrelsen for tyske Kvindeforeningers Forbund.

Forevisninger

for Husmødre.

Der er et Par Gange her i Bladet skrevet om nogle gratis Forevisninger for Husmødre, som er blevet afholdt i forskellige Skolekøkkener i København og sidst i en enkelt Provinsby. Det er sikkert af stor Betydning, at dette Arbejde er taget op, og jeg slutter mig meget gerne til Emma Zahles Ønske, at man vilde gøre Forsøget endnu mange Steder.

Da jeg ved, at flere Husholdnings- og Skolekøkkenlærerinder har udtalt Ønske om at faa nogenlunde udførlig Besked om de Arbejder, som vor fælles Forening tager op, og da det maaske kan være til Hjælp for en og anden, vil jeg gøre noget nærmere Rede for, hvorledes vi i Efteraaret gennemførte saadanne Forevisninger.

Den Tanke at samle ubemidlede Husmødre til et kort Kursus er vel saa gammel som selve Skolekøkkensagen, men Stødet til, at den nu blev ført ud i Virkelighed, var de stigende økonomiske Vanskeligheder, som allerede i Efteraaret følte af os alle, og som naturligt ledte Tanken hen paa Hjemmene med de mange Munde og de faa Penge. Vor Forenings Bestyrelse sammenkaldte da en Kreds af Skolekøkkenlærerinder, som drøftede Sagen. Der blev nedsat et Udvalg, en Arbejdsplan blev vedtaget, og et lille Hefte med Opskrifter blev sendt i Trykken.

Omtrent midt i September toges der fat paa 7 forskellige Steder. Vore Indbydelser udgik rent privat gennem Lærerinder og Menighedsarbejdere, og overalt var Mødrene meget glade over at skulle med. Programmet var alt-saa det samme alle Steder, ved hvert Køkken var et Par Lærerinder til Stede for at dele Arbejdet, og da jeg ledede det ene af disse smaa Kursus, vil det falde mig naturligt at fortælle, hvordan det formede sig der.

Der undervistes i 3 paa hinanden følgende Torsdage fra 7^{1/2}

til henad 10, men Lærerinderne havde et stort Forarbejde. En væsentlig Opgave for os var nemlig at vise i Praksis „Kogning“ i Hø og Papir, og vi havde derfor Aftenens to Middage stillet i Høkasse eller indpakket i Aviser, inden Undervisningen begyndte. Naar Deltagerne var samlet, blev der indledet med et lille Foredrag, hvori vi prøvede paa ud fra deres Kaar og Forudsætninger at give dem nogen Forstaaelse af en fornuftig og sparsommelig Husførelses Betydning for Hjemmene. Efter denne theoretiske Del af vor Undervisning, gik vi over til at lave Aftenens Retter for dem, idet vi samtidig gjorde Rede for, hvorfor vi havde valgt netop disse Middage. Da Maden var parat til at sættes i Hø, tog vi den tilsvarende færdigkogte Ret op af Høkassen, og Aftenen sluttede med en hyggelig Fællesspisning ved pænt dækkede Borde. Hvordan vor Arbejdsplan for de 3 Aftener var formet, kan ses af omstaaende Plan.

Igennem det alt lod vi Deltagerne føle, at vi forstod den københavnske Arbejderhustrus vanskelige Stilling, hun maa jo i de fleste Tilfælde gaa paa Arbejde saavel som Manden og samtidig beholde Husmoderens store Ansvar.

Disse Aftener paa Skolekøkkenet var sikkert en stor Opmuntring for Konerne, de betragtede dem som Festaftener, saa alene af den Grund maatte de kaldes vellykkede, men vi, som tog Del i Arbejdet, har desuden den Tro, at disse korte Timer styrkede Deltagernes Mod og Evne til at tage det daglige Hjemlivs Arbejder op selv under svære Vilkaar, og som et sidste Resultat kan jeg ikke lade være at nævne, at vi selv ved disse Aftener fik forøget Mod til den anstrengende Skolekøkkenundervisning.

Helga Sahlertz.